

Matkalla Deer Creekiin

Ilpo Paananen

Matkalla Deer Creekiin

© 2021 Paananen, Ilpo
Taitto ja suunnittelu: CVLT Design

Kustantaja:
BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja:
BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 9780-952-80-6350-6

Ilpo Paanasen aiemmin ilmestyneet teokset:

Nuoruuden fillarivalssi, Kustannuskynnyks 2013

Kullanhuuhtojen kesä, 2016

Paraatimarssi, 2017

Sukkanauhat, 2019

Jakobs, 2020

Sisältö:

Meghan
Karkurit
Kauriinmetsästäjä
Tinker Knob
Susilauma
Kaupankäyntiä
Hans Jakob
Yell, meksikolainen
Deer Creekin saha
Jokivarrella
Kissa- ja hiirileikki
Haudankaivaja
Sahamiesten opissa
Laurentin kosto
Haaste on heitetty
Nevada City
Hotellissa
Hyökkäys sahalle
Neiti Paulsen
Takaisin Tinker Knobiin
Truckee
Borren mökki
Jäljittäjät
Mökkitaistelu
Laurent
Kotiin paluu
Mare

Outokummussa 21.07. 2021
Ilpo Paananen

Matkalla Deer Creekiin

Ilpo Paananen

Meghan

Joenvarresta kantautuneet karjan hätähuudot saivat Meghan Mac Donaghin ratsastamaan äänien suuntaan. Hämärä syveni ja pian olisi pilkkopimeää. Hän oli tuntikausia etsinyt susien edellisenä yönä laumasta erilleen häättämiä nautoja kootakseen ne päälauman suojaan. Aamun valkeneminen oli paljastanut susilauman yöllisen vierailun veriset jäljet. Kuoliaaksi raadeltuja vasikoita ja hiehoja oli löytynyt ympäriinsä läheisiltä laidunmailta. Rehuvaraston syksyisen tuhopolton jäljiltä karjan oli etsittävä syötävää talven kalutuilta alueilta.

Tilan tytär oli joutunut itse vastaamaan töiden johtamisesta työnjohtajan pestauduttua Unionin joukkoihin. Hänen isänsä Breyed Mac Donagh makasi vuoteessa liikuntakyvyttömänä keuhkokuumeen kourissa.

Meghan veti suitsista ja pysähtyi sytyttämään soihdun. Kaksi hiehoa oli laskeutunut veteen etsimään ruohoa. Samaan aikaan ensimmäiset sudet jolkuttelivat esiin pimeästä ja äänistä päätellen niitä oli tulossa lisää. Lauhana ne pelästyttäisivät hiehot nousemaan maalle. Niin kauan kuin naudat pysyivät vedessä, ne olivat saalistajilta

turvassa.

Meghan ohjasi hevosen jokeen rannalla lymyävien susien ja hiehojen väliin. Hän oli kuullut tarinoita susista ja uskoi siihen, että kyseessä olivat johtajasudet. Laumanjäseniä ilmestyi lisää rannalle. Aseettomana susilauma olisi uhka myös hänelle itselleen ja sai hänet harkitsemaan hiehojen hylkäämistä ja ratsastamista takaisin tilalle.

Joenpohjassa oli suuri kivi, joka ulottui vedenpinnan yläpuolelle. Hän rauhoitteli hevosta ja laskeutui veteen soihtu mukanaan. Toinen johtajasusista loikkasi yllättäen kivelle ja säikähtänyt hevonen irtosi otteesta. Rannalla vaanivat sudet saivat sen hetkeksi pysähtymään. Isä oli opettanut tyttärelleen pitämään ratsastaessaan kankaanpalan ja paloöljyä mukanaan.

Meghan kaivoi pullon esille ja veti hampaillaan korkin irti. Hän valeli kankaanpalan öljyllä ja laski sen palavalle soihdulle. Liekit leimahtivat korkealle ja hän linkosi liekehtivän kankaanpalan kivelle loikkaneen pedon selkään. Palavien karvojen kitkerä katku levisi ilmaan. Susi näytti hetkeksi jähmettyvän paikalleen ennen kuin se kääntyi ja loikkasi rannalle.

Meghan luuli jo selvinneensä pahimmasta ennen kuin tajusi hevosensa karanneen maalle. Sudet ahdistivat ratsun juoksemaan pakoon. Hevonen selviäisi tilalle asti, mutta siellä ei ollut ketään, joka voisi lähteä etsimään hänet. Tilan kaksi työntekijää olivat hakemassa viljaa Arizonan rajalta ja palaisivat aikaisintaan seuraavana päivänä.

Meghan suunnitteli kiipeävänsä kivelle ja heitti soihdun edeltä toivoen, ettei se vierisi alas veteen. Hän tunsu kynsien lohkeilevan raapiessaan sormenpäillä kivenpintaa. Kivusta välittämättä hän jatkoi, itki ja parkui ja onnistui pääsemään kivelle. Hänen turtuneet sormensa tarrasivat soihdun varren ympärille ja epätoivo valtasi mielen. Hän ei voinut välttää ajattelemasta Johania, joka oli viikkoja

sitten lähtenyt hänen estelyistään huolimatta etsimään vanhempiaan. Jos hän olisi jäänyt, kaikki olisi toisin ja he saisivat istua päivän päätteeksi kahden takkatulen ääressä.

Meghan havahtui susien ääniin ja yritti huutaa, mutta hänen huutonsa takertui kurkkuun. Hiehot olivat ehtineet nousta maalle ja sudet alkoivat uudelleen saalistuksen. Katkerana hän tunsu tulleen hylätyksi. Miksi miehillä oli aina jotain parempaa tekemistä.

– Miehet! Mitä hyötyä teistä on?

Hän kaivoi öljypullon esiin ja valeli soihdun vapisevin sormin viimeiseen pisaraan asti. Liekit leimahtivat ja soihtu putosi hänen käsistään. Pimeys ympäröi ja lamaannutti hänet. Laukauksien äänet kantautuivat hänen tajuntaansa, mutta hänellä ei ollut enää voimia ajatella niiden merkitystä.

Hän näki äitinsä ojentavan kätensä ja halusi heittäytyä syliin. Läheltä kuuluneet laukaukset tempaisivat hänet takaisin tietoisuuteen ja hän tajusi lyöneensä kasvonsa kiveen. Kohottautuessaan hän oli näkevinään liekehtivän soihdun lähestyvän pimeydestä ja vaipui takaisin kivelle.

Karkurit

Johan Jakob silmäsi tummana avautuvan Tahoe-järven ulapalle ja kohensi takkinsa kaulusta. Lähestyvän ratsastajajoukon kumu sai hänet havahtumaan.

– Ala nousta ratsaille. Meidän on ehdittävä suojaan. Maassa seisova Hannes Jaakonpoika tarttui hevosensa suitsiin ja haparoi jalkaansa kannustimelle.

– Pitääkö sinut nostaa hevoselle? Johan ohjasi tamman setänsä hevosen viereen ja yritti tarttua käsivarresta. Jaakonpoika huitaisi suitsien perällä.

– Näpit irti! En ole mikään tytönhupakko, jota tarvitsee käpälöidä.

Johan kannusti hevosensa pois tieuralta. Ylhäällä kumpareella hän laskeutui hevoseltaan ja viritti kiväärin. Kiviliuske helisi jalkojen alla kuin kalkkarokäärmeen hännän renkaat. Ratsastajajoukon pysähtyminen kuulosti pahaenteiseltä ja pakotti hänet painautumaan suojaan. Sedän vitkastelu saattoi käydä kalliiksi. Ukko oli itse varoitellut ratsuväkikarkureiden rosvojoukosta, joka takavarikoi hevosia ja aseita Pohjoisvaltioiden nimiin.

Epäselvän sananvaihdon jälkeen joukkio lähti uudel-

leen liikkeelle. Johan painoi hattunsa lujemmin päähän ja laskeutui tielle. Tie oli autio ja Jaakonpojasta ei näkynyt jälkeäkään. Hän oli jo lähtiessään epäillyt tehneensä virheen suostuessaan ottamaan setänsä mukaan matkalle Deer Creekin sahalle. Hän potkaisi tiellä lojunutta hevosen lantaa ja palasi takaisin tamman luo.

– Sinne se tytönhupakko meni. Mitä jos jätetäänkin ukko oman onnensa nojaan ja nukutaan aamuun? Twist hörähti ja näykkäsi turvallaan. Johan rapsutteli tamman kaulaa ja jutteli etsivänsä leirin yön pimeydessä soihtujen avulla. Sitä ennen oli leiriydyttävä ja tehtävä nuotio.

Johan heräsi yöllä kylmyyteen ja vei hetken ennen kuin hän muisti Jaakonpojan katoamisen. Nuotion kohennuksen jälkeen hän hamusi pimeässä Twistin luo hakemaan soihdun ja pahoitteli sitä, että oli unohtanut löysätä satulavyön ennen nukahtamistaan.

– Minäkin olisin mielelläni jatkanut uniani aamuun asti. Mutta sinä tiedät sen ukon hyväkkään päähän pistot.

Johan tunsi hevosen nykäisyn käsivarressaan yrittäessään pohtia sitä, miten pitkälle yö oli ehtinyt kulua. Hän lisäsi puita nuotioon ja sytytti soihdun. Sinitakkien leiri ei voinut olla kaukana.

Leiri löytyisi helposti, sillä yö oli kylmä ja leiriytyjät tarvitsivat nuotiot pysyäkseen lämpimänä. Oli pidettävä kiirettä, sillä kylmyys ajaisi heidät varhain ylös. Jos kyseessä oli oikea ratsuväen partio, heillä saattoi olla vartio läpi yön. Hän talutti Twistin alas tieuralle ja nousi ratsaille. Edessä näytti olevan tasamaata, jonka takaa kajasti luminen vuorien siluetti. Maasto alkoi kohota ja tieura kulki pensaikkoa kasvavien kumpujen lomitse.

Nuotionkajo erottui ylempänä ja sai hänet laskeutumaan ratsailta ja polkemaan soihdun kiireesti sammuksiin. Sidottuaan Twistin ohjaket pensaseen hän otti lasso ja kiväärin mukaansa. Ensimmäiseksi hänen olisi saatava

selvyys Jaakonpojan tilanteesta. Miksi kukaan ikimaailmassa haluaisi ottaa ukon vapaaehtoisesti vastukseksen.

Hän erotti ylhäällä kahden nuotion loimut. Vähän alempana kasvoi metsää. Hevoset oli jätetty riisuttuina metsän reunaan. Ne liikehtivät levottomasti hänen lähestyessään niitä. Jaakonpojan okranvärinen hevonen erottui joukosta. Se, että hevonen ei ollut satuloitu, mutkisti tilanteen. Johan hiipi hevosen luo ja pujotti lasson silmukan sen kaulaan. Hän odotti, että hevoset rauhoittuivat ja vei hevosen sivummalle ja sitoi puuhun kiinni.

Nuotiodien äärellä näkyi liikettä. Oliko sittenkin kyseessä oikea ratsuväen partio? Ehkä satusetä oli luvannut heille kuun taivaalta. Mies laskeutui kiväärin kanssa lähemmäs hevosia ja oli vain ajan kysymys, milloin tulija huomaisi yhden hevosista olevan erillään muista. Vartijan lähestyminen sai hevoset uudelleen levottomiksi.

Johan ryömi kiväärin kanssa metsän puolelta lähemmäs muita hevosia. Hän kuuli vartijan lähestyvän Jaakonpojan hevosta kohti. Mies mutisi jotain hevoselle ja pysähtyi. Kun mies tarttui lassoköydestä, Johan kohottautui ylös. Muutamalla nopealla askeleella hän oli tulijan takana ja työnsi kiväärinpiipun miehen kylkeen.

– Pudota kivääri!

Mies jähmettyi sekunnin murto-osaksi paikalleen ja oli kääntymässä, kun Johan iski hänet kiväärinperällä maahan. Hän veti kaulahuivin miehen suun eteen ja sitoi lassosta katkaisemallaan köyden pätkällä miehen kädet selän taakse. Mies oli virkoamassa ja yritti sätkiä jaloillaan.

– Ole paikallasi, niin sinun ei käy kuinkaan.

Sidottuaan miehen jalat Johan otti kiväärinsä ja lähti kulkemaan nuotioita kohti. Nuotiot olivat jo hiipumassa. Kylmyys herättäisi nukkujat ennen aikojaan. Päästyään lähemmäs hän näki jonkun kömpivän ylös ja poistuvan kivilohkareen taakse tarpeilleen. Jos kyseessä oli Jaakon-

poika, hänen lorotuksensa kestäisi pitkään.

Johan kiersi kivenlohkareen luo. Setä näytti oudolta, sillä hänellä ei ollut hatunreuhkaa päässään. Paljas pänlaki kuului nuotion kajossa kuin polvi puhki kuluneesta housunlahkeesta. Hän otti pienen kivensirun ja nakkasi sen sedän korvalliselle. Ukko pyyhkäisi korvallistaan ja suomenkielinen kirosana karkasi hänen suustaan.

– Hae satulasi, niin lähdetään, Johan kuiskasi kämmensyrjäänsä.

– Entä vartija?

– Minä hoidin hänet. Muista ottaa reuhkasi.

Johan laskeutui vähän matkaa alemmas ja jäi odottamaan. Nuotio sinkosi kipinöitä ilmaan. Lopulta Jaakonpoika ilmestyi satula kainalossaan.

– Pitkö jäädä vielä tulia kohentamaan? Johan manasi hiljaa. Jaakonpoika vastasi, että tulien ansiosta miehet nukkuvat sikeämmin.

Johan auttoi satuloimaan hevosen ja he lähtivät liikkeelle. Perässä tullut Jaakonpoika oli pimeässä kompastua maassa makaavaan.

– Jätit sitten hänet eloon?

Johan vastasi, ettei hänellä ole mitään ratsuväkeä vastaan.

– Ratsuväkeä? Sotilaiksi pukeutuneita rosvoja ne ovat.

Johan etsi maasta takavarikoimansa kiväärin ja tarjosi sedälleen.

– Tästä saat kiväärin haulikkosi tilalle. Panoksia on tuolla maassa makaavalla. Pidä kiirettä, meidän on etsittävä Twist.

Kun he olivat kulkeneet aikansa, Johan pysähtyi ja odotti setänsä tulevan puhe-etäisyydelle hevosen kanssa. Jaakonpojan mielestä ei ollut viisasta sitoa hevosta ja jättää petoeläinten armoille. Hän huhuili kämmentorveensa ja hetken odotuksen jälkeen jostain kuului hevosen höräh-

dyksiä. Pian tamma ilmestyi pärskähdellen heidän luokseen ja veti perässään pensaanvartta. Johan irrotti suitset ja kaivoi soihdun esiin.

– Sinuna en sytyttäisi soihtua. Näin heillä tarkkuuski-väärin. Sanovat, että sellaisella osuu vielä mailin päästä, Jaakonpoika varoitti.

– Se riski meidän on otettava. Soihtujen avulla pääsemme jatkamaan ratsailla, Johan sanoi.

Jaakonpoika sanoi kuullensa sinitakkirosvojen olevan menossa Truckeen kautta Nevada Cityyn. Deer Creekin saha oli kaupungin lähellä. Oli vaara, että he saattaisivat törmätä rosvojoukkoon uudelleen.

– Mutta rintamahan on päinvastaisessa suunnassa?

– Siinäpä se. Sen tähden tiesin heti, että he ovat karkureita.

Johan ihmetteli, miksi setä oli yleensäkin lähtenyt sinitakkien mukaan.

– Mitäs luulet? Halusin pelastaa sinut ja tammasi niiden kynsistä. Epäilin heti, että he ovat karkureita.

Yhdellä heistä oli Mac Donaghin tilalta peräisin oleva hevonen. Siinä kaverissa oli jotain tuttua. En millään keksi mitä se oli, Jaakonpoika pohti.

– Mitä sitten oikein aioit?

– He kyselivät hevosia ja olisivat vieneet meidän hevoset. Huijasin heitä tietäväni mistä hevosia saa ja lupasin opastaa heidät sinne.

Johan hyväksyi selityksen. Setä tunsu hevoset ja osasi kouluttaa hevosen siirtämään jaloille kohdistuvaa painoa etujaloilta taemmaksi. Näin etupainoisesta kuopijasta tuli kestävä ratsu.

– Eihän heillä ollut mitään käsitystä siitä millainen on hyvä ratsuhevonen. Näin siellä hevosia, joiden etujalat oli jo pilattu.

Kun soihtu oli syttynyt, he nousivat ratsaille. Viuuh!

Johan Jaakob pelastaa setänsä Hannes Jaakonpojan
sinitakkikarkureiden leiristä ja he pakenevat vuorille.

Karkurijoukon ryöstämä kauriinmetsästäjä Borre
opastaa heidät ikivanhalle vuoristoreitille ja toivoo
heidän kostavan ja hankkivan takaisin häneltä ryövä-
tyyn kivääriin.

Matkalla vastassa ovat sudet ja erämaita hallitsevat in-
tiaanit.

Perillä Deer Creekissä Johan tapaa vanhempansa ja
törmää uudelleen karkurijoukoon. Edessä on lopull-
inen välienselvittely

ISBN: 9789528063506

9 789528 063506